

LUCIE SALOVÁ

BEZ

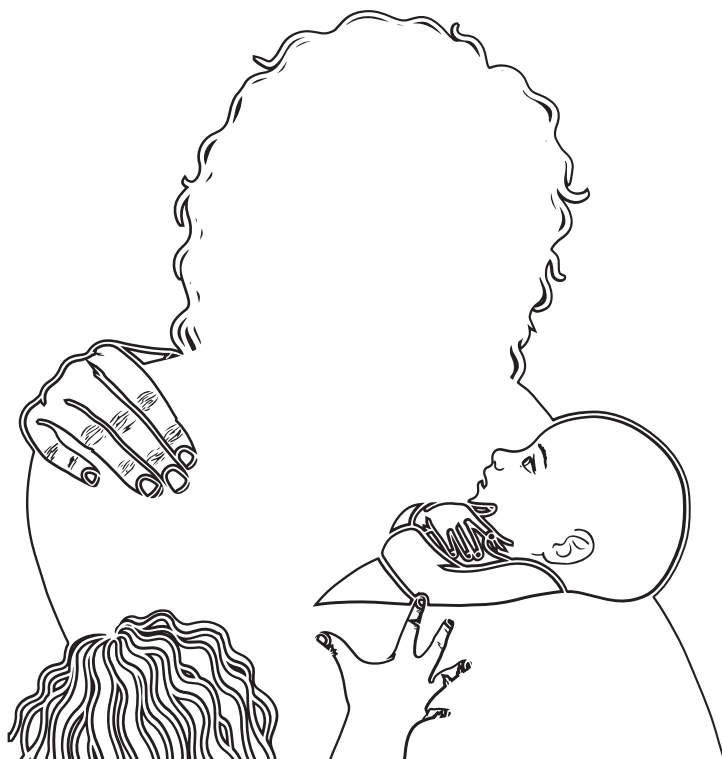
TVÁŘE

LUCIE SALOVÁ

BEZ

TVARE

KRIEDNA

PĚÁNĚ

CĚTĚNOST

BYTEČNA

NICOTA

CASKANA

KUPRES

PÁNKA

CLODA

STĚŠTĚ

KOUHA

KROUŠI

TRNO

OKROHNA

LUCIE SALOVÁ

BEZ

TVARE

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Lucie Salová, 2021
Cover © Žaneta Kortusová, 2021
Cover Art © Gabriela Fránková, 2021
Illustration © Helena Cinková, 2021
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2021

ISBN 978-80-278-0009-4 (print)

ISBN 978-80-278-1017-8 (ePub)

ISBN 978-80-278-1018-5 (mobi)

ISBN 978-80-278-1019-2 (pdf)

Noemi, Naomi a muži, jehož miluji

1

Konec ledna mívala Helena ráda pro jeho pravou zimní atmosféru. Holé větvoví stromů se konečně shýbalo pod tíhou čerstvě napadlého sněhu, ulice i trávníky se obalily do bílých pokrývek a lehce mrazivý vánek dával najevo přítomnost zimy každému obličejí na setkání.

„Eriku, potřebuji si na chvíli odskočit,“ poskakovala jako malá holčička a zápolila s dvířky poštovní schránky. „Eriku! Slyšíš?“

Erik zrovna odhazoval sníh na příjezdové cestě, aby se dostal do garáže. „Co potřebuješ? Odvezu tě, ale musíš počkat, auto je uvnitř,“ ukázal na hromadu sněhu přede dveřmi, kterou tam přes noc nahrnuli pluhaři.

„Ne, není třeba. Vezmu si sáňky. Vytáhni je, prosím, až se tam prokopeš,“ list papíru, který vylovila z poštovní schránky, zastrčila do kabátu a s úsměvem mrkla na svého ledového krále. Místo ledové hole měl sice lopatu, ale ta měla dost blízko k Thorovu kladivu. Když si Helena odmyslela Erikovy krátké světlehnědé vlasy a nahradila je blond po ramena, přidala pár centimetrů na výšce a o něco víc svalové hmoty... „Jo, hotový Thor.“

„Pokud chceš, můžu ti ukázat Thorovo...“

„Když jsi mi naposledy řekl, že mi ukážeš Thorovo kladívko, dopadlo to přesně takhle,“ rozesmála se na celou ulici a ukázala prstem na své těhotenské břicho, veliké tak, že si už skoro sama nezavázala tkaničky od bot.

„Takže žádný strach, ne? Těhotnější už být nemůžeš,“ chechtal se. Odložil lopatu a sehnul se.

„Nebudeš po mně házet sněh, že? Trvalo by mi hodiny, než bych si to vyklepala ze všech tělesných záhybů,“ opět se rozesmála a přidala se ke koulované.

„Už tady straším hodiny. Když už se zdá, že to bude hotové, začne znovu sněžit. Půjdeš si se mnou na chvíli hrát?“ vyšpulil spodní ret a zamrkal.

„Tak jen na chvíli. Ale musíš mi dát náskok. Než se sehnu a tak,“ snažila se přidřepnout, ale ztratila rovnováhu a svalila se do bílé hromady u plotu.

„Snad jsi nedopadla do žlutého sněhu,“ řehtal se a pracně nabaloval další a další sněh na svou kouli.

„Ne. A i kdyby, neviděla bych, kam padám,“ povytáhla si pletenou čelenku výš nad čelo a také si tvořila zásobu kulaté munice.

„Tak, připravená? Mám celkem dvanáct bomb, které ti nemilosrdně shodím na hlavu,“ křičel zpoza hromady u garáže.

Helena si zalezla za svou skrýš a při pohledu na střelecký arzenál, který obsahoval čtyři nedomrlé koule, se tiše usmála. „Já jich mám celkem dvacet pět! A nezapomeň, že jsem v přesile! Mám malého pomocníčka!“

„Dvacet pět? To sis je připravovala už od včera, nebo ten tvůj malý pomocník vystrčil ruce ven a pomáhal ti?“

„To je naše tajemství!“ snažila se uplácat ještě několik koulí, ale objemné břicho omezovalo její pohybové možnosti.

„Takže můžeme?“

„Jo!“

„Napočítám do tří! Raz...“

Helena se rychle zvedla, a než Erik dopočítal, prosvištěla okolo něj a shodila mu na hlavu vrch z jeho sněhové skrýše.

„To ti nedaruju!“

Utíkala ulicí k lesu a Erik jí byl v patách.

„Prosím tě, zpomal! Spadneš a bude zle!“ chechtal se tak moc, až skoro nemohl popadnout dech. Když viděl Helenu, jak se snaží bě-

žet s velkým břichem, uvědomil si, že to je poprvé, kdy vidí těhotnou ženu běžet. Ihned pochopil, proč těhotné neběhají a raději si tramvaj nechají ujet, než aby se ji snažily dohonit. Helena, držíc se jednou rukou za spodek podbřišku, druhou máchajíc ve vzduchu, jako by nabírala vzduch do plachet, rozepnutý kabát vlající někde za ní, nohy lehce roztažené do stran a kolena vystrkává výše než obvykle, nemá sebemenší představu, jak je legrační. „Zastav, nemůžu tě dohonit, jsi moc rychlá!“

„To víš. Zpomalím a hodíš mi na hlavu sních, že?“

„Ne. Prosím, slibuju, že ne. Jen už zastav, nemůžu se přestat smát,“ opřel si dlaně o kolena a musel se předklonit, aby nabral dech.

„To jsem tak směšná?“ otočila se a pomalu se vracela zpět.

„Zrovna jsem pochopil, proč těhule neběhají na tramvaj,“ vzal Helenu okolo ramen a společně šli zpět.

„Tak vidíš. Vymyká se to zákonitostem světa a celého vesmíru. Prostě neběháme. Toto je období, kdy chceme klid, protože až se to vyklube, několik let za sebou nebudeme dělat nic jiného než běhat.“

„S Naomi jsme ale žádné velké starosti neměli, že? Byla docela hodná, když začala ložit a chodit. Snad to bude i tentokrát takové klidné. Už se nemůžu dočkat,“ pohládl miminko v břiše. Ačkoliv už měli jedno dítě, jež Helena porodila několik měsíců po maturitě, a druhé již také bylo na cestě, nebyli dosud sezdáni. Helena se nechtěla vdávat těhotná a také netoužila poslouchat dotěrné otázky okolí, zda si ji Erik bere, jen protože musí.

„Možná, že to je tím, jak jsi ji hladil a mluvil na ni, než se narodila,“ usmála se, „bylo to uklidňující i pro mě, poslouchat hlas, který neutichne ani před usnutím.“

„Ty o tom víš? Vždycky jsem čekal, až usneš.“

„Jistěže vím. Víم všechno. Jako správná máma,“ chytila jej okolo ramen a přitiskla k sobě. „To je nádhera. Koukej na to,“ ukázala směrem přes hlavní cestu na obrovský strom, jehož větve se pro-

hýbaly pod tíhou sněhu. Těsně za ním prosvítaly sluneční paprsky a vrhaly třpytivý odlesk na každou větev.

„Je to jako z pohádky. Celé to tady v zimě vždycky vypadá moc hezky. Už strašně dlouho nebylo tolik sněhu. Napadlo mě, že až se to narodí a skončí mi šestinedělí nebo až *to bude o něco lepší* – jestli chápeš – a taky jestli bude ještě sníh, chtěla bych se naučit jezdit na snowboardu, co ty na to?“

„No narodí se v půli března. Pokud bys čekala až do konce, to už asi sníh nebude a sezóna bude pomalu končit. A myslím, že budeš tak rozbolavělá, že si na to už letos ani nevzpomeneš,“

„Asi máš pravdu.“

„Ale kdybys chtěla, a pořád bude sezóna, klidně můžeme. Miminko ale asi bude lepší nechat doma,“ přemýšlel Erik.

„Nechci nechat malé samotné. To ne. Asi to není dobrý nápad,“ kroutila hlavou Helena. „Asi bude lepší nechat to na příští rok.“

„No jak myslíš. Rodiče s pohlídáním nemají problém, to víš. A na instruktora by peníze taky byly. Je to jen na tobě. Jen si myslím, že holky to bez nás na chvíli zvládnou, ale chápu, pokud nechceš mimčo odložit na pohlídání.“

„Asi ne, nechci. Je to divné, čím déle je nosíš, porod se blíží, měl bys už přemýšlet nad tím, jak to malé budeš všude muset nosit. To samé jsem měla i s Naomi, nějakou dobu trvalo, než mi došlo, že už nebude uvnitř,“ ukázala si na břicho, „ale bude tady s námi. Přitom se tak strašně těším, až vyleze ven. Vidíš to – plánuju si, že chci jezdit na snowboardu, protože vím, že už budu mít po porodu, ale nedojde mi, že už bude tady,“ smála se.

„Taky mi to někdy nedocházelo a nedochází. Vždycky se nad tím zasměju. Popravdě, já už plánoval, jak opráším svoje lyže, když jsi o tom začala mluvit,“ přiznal a smál se jejich naivním plánům. „A co vlastně máš na té poště?“

Helena začala poskakovat okolo. Vytáhla z kapsy upomínku od České pošty a mávala jí Erikovi před nosem: „Tohle.“

„Počkej, nic tam nevidím,“ přidržel si papír pod nosem a zkoumal jej.

„Ale nebylas včera doma?“ nechápal.

„Ano, byla.“

„Tak proč máš zásilku na poště?“

„Tohle chceš vážně zase rozebírat? Divím se, že se nad tím stále pozastavuješ,“ mávla rukou. „To je jedno, objednala jsem něco pro miminko. Strašně se na to těším,“ začířkala.

„To snad ne, Heleno.“

„Já vím, já vím. Ale počkej, až to uvidíš. Budeš nadšený!“

„Nejde o to, že bych nebyl nadšený,“ hlesl. „Jen si myslím, že není moc vhodné něco kupovat, když je ještě uvnitř,“ ukázal prstem na její břicho.

„Ale už máme spousty věcí. Oblečky, hračky, postýlku,“ jmenovala a počítala při tom na prstech. Při zmínce o postýlce se rozzářila ještě více. Postýlka starší dcerky i novější postýlka stály úhledně vedle sebe v jejich ložnici s rozdílem zvýšeného dna té novější. Celá ložnice působila útulně.

„Jo, to jo. Ale pochybuju, žes koupila nějaké oblečení nebo hračku.“

„No, to ne. Jakože bych byla až tak divná a radovala se z hračky nebo kousku oblečku?“ zamračila se. Vzpomněla si, jak nedávno s nosem přilepeným na výloze hračkářství obdivovala plyšového jednorožce o velikosti metru a půl, nebo když pobíhala po obchodě s dětským oblečením a našla chlupatý overal s kapucí a ušima pro novorozenou holčičku. „No co, až se miminko narodí, bude pořád zima. A toho jednorožce holky potřebují. Každá jednoho. Už jsem je objednala přes internet,“ zamumlala.

„To snad není pravda.“

„Tentokrát to je něco jiného.“

„O to právě jde, Heleno.“

„Tak víš co? Donesu to domů, jen se na to spolu mrkneme a zase to schováme a vybalíme to až později. Co ty na to?“

„Co to vlastně je?“ zajímal se.

„Jen dětské album. Chtěla jsem, aby měly obě naše děti svoje,“ zamávala rukama v obranném gestu.

„No dobře. Jen mám prostě obavy. Asi jsem trošku pověřivý, no,“ přiznal se.

„Neboj se,“ rukou mu přejela po tváři a ve stejný okamžik pohladila své břicho.

„Ma-ma!“

Ze dveří domu vyběhla roční holčička oblečená do zimní kombinézy a namířila si to rovnou k mamince a tatínkovi. Než se dostala k brance, ztratila rovnováhu a plácla sebou do sněhu. Mladí rodiče se rozesmáli a utíkali dcerce na pomoc.

„Dneska moc dlouho nespala,“ oznámila Erikova máma. Oblékala si hrubou zimní bundu a rty si přidržovala nezapálenou cigaretu. „Tak jsem ji oblékla, aby si toho sněhu užila, než roztaje,“ mumlala se sevřenými rty a snažila se zažehnout oheň v zapalovači.

Patricie sice jako typická babička nevypadala, vzhledově působila dosti mladě, ale vnučku zbožňovala každou buňkou svého těla. Babičkou se stala už jako pětáctýřicetiletá a dlouho jí trvalo, než se se svou novou rolí sžila.

Někdy nespí vůbec. Zato jde spát brzy večer,“ zahlásila Helena a zastrčila si uši pod čelenku. „Chtěla jsem ji vzít na sánky, ale potrvá to, než se Erik prokope do garáže.“

„Tak to my si tu ještě spolu chvíli pohrajeme, vid', princezno moje malinká,“ cvrlikala na vnučku. Naomi se na babičku smála, protože cigareta v pokrčených ústech Patricie kmitala nahoru a dolů.

Erik se vrátil ke své práci, Patricie si hrála s Naomi na honěnou a Helena odešla do domu. Chodba byla přes zimu obzvlášť studená. Občas měla Helena pocit, jako kdyby ji do chodidel bodaly miniaturní jehlice. Rychlými kroky došla do obývacího pokoje a přiložila další polínko do krbu. Návaly tepla a zimy, které se u ní v posledních dnech objevovaly, způsobovaly, že se velice často cítila zmrzlá

jako kus ledu, nebo naopak jako by právě vylezla ze sauny. Natáhla se do pohodlného ušáku a nohy přisunula blíže k ohni. S radostí se rozhlížela po celé místnosti, dost prostorné, aby se tam vlezl obývací pokoj, ložnice i menší dětský pokojík. Její nejoblíbenější částí byl ještě donedávna krb. Když však začal Erik se skládáním dětské postýlky pro miminko, nejenže věděla, kde bude stát, věděla, že její oči budou vyhledávat právě tu část celého prostoru a tetelit se blahem. Byla šťastná, ne tak jako ty právě zamilované holky z romantických komedií. Ale jinak – opravdově. Měla všechno, co si mohla přát. Všechny důležité věci, o které marně usilovaly její kamarádky, měla. Partnera pro život, krásnou holčičku, miminko na cestě i střechu nad hlavou. Pravda, někdy pocítila mírnou obavu. Než děti vyrostou, chvíli to potrvá, ale za jak dlouho zatouží každé z nich po vlastním prostoru? Už nyní měla výčitky, připadala si jako někdo, kdo přijde do cizího domu, vyklopí ze sebe dvě děti a obsadí většinu místa. Erik se tomu pokaždé smál a ujišťoval ji, že tak to není. Jeho rodiče obývali horní patro, kde měli svou ložnici, obývací pokoj a kuchyň. Dole měli s Erikem místnost o rozloze menšího klasického bytu a kuchyň. Společným prostorem byla koupelna.

Helena věděla, že jsou důležitější věci než dostatek místa, a zakázala si o tom přemýšlet. Někdy se však dotěrným myšlenkám neubránila.

„Heleno!“

Vyskočila z ušáku a utíkala se podívat, o co kráčí.

„Pojd! Sáňky už jsou venku!“ Erik vítězně dotáhl dřevěné vozítko až k zápraží a Naomi se snažila neobratně vylézt na sedátko.

Pod kabát si ještě oblékla svetr, popadla kabelku a vyšla ven.

2

Hodinky na jejím zápěstí hlásily osm hodin a třináct minut. „Eriku, vstávej!“ zatrásla s ním. „Musíme jít. Za dvě hodiny mám kontrolu u lékaře,“ opět, ale mnohem rázněji s ním zatřepala, aby se okamžitě probral.

„Jakou kontrolu? Už je to tady?“ rozespalým hlasem se snažil zjistit, o co jde.

„Ne, všechno je v pořádku. Ale dneska mám být na jedenáctou u lékaře v poradně.“

„Sakra,“ vyskočil z postele, pohledem bloudil po místnosti a hledal kalhoty a zbytek oblečení. „Tos mi to nemohla říct dřív?“ zlobil se a očima skenoval každý kout pokoje. „Kde mám, sakra, kalhoty?“ snažil se rozpomenout, kde je včera sundal, a došlo mu, že je ze sebe stáhnul u postele a odhodil na podlahu.

„Říkala jsem ti to včera ráno,“ ohradila se.

„Jo, promiň, zapomněl jsem. Zvládneš se sama připravit? Potřebuješ pomoc?“ brebentil jedno přes druhé a vedl Helenu do sprchy.

„V pořádku. Děkuji.“

Helena si vlezla do sprchy, namydlila si hlavu a poté se pokusila posadit, aby si umyla intimní partii, což bylo přes rostoucí břicho každým dnem obtížnější. Takřka po slepu provedla pár rychlých, ale opatrných tahů žiletkou, na které neviděla. Po pár minutách vylezla ze sprchy a svou práci zkontrolovala v zrcadle. Nevypadala nejhůře. Pár zapomenutých chloupků zůstalo na svých místech, ale neřešila je. Celkový dojem byl uspokojující. Stáhla ze sebe osušku a nahá se postavila před zrcadlo. Prsa měla opět nejméně o dvě velikosti vět-

ší a od vystouplého pupíku až po hroty ňader se táhly dvě mohutné žíly, jež postupovaly až na vršek poprsí. Povzdechla si. Zase bude potřebovat větší podprsenku, při předklonu jí obě ňadra neposlušně vypadávala ven z košíčků, a když si toho nevšimla, bradavky se draly ven na veřejnost. Při zkoumání svého těla v zrcadle si nemohla nevšimnout, že se jí opět podařilo přibrat pouze v břiše. Když tedy nepočítala mohutná prsa, kterými by teď bez mrknutí oka dokázala rozbít kokosový ořech.

Měla menší problém s obléknutím kalhotek, protože jí břicho začínalo bránit v předklonu. S ponožkami se neobtěžovala. To bude muset nechat na Erikovi. Nakonec si vysušila vlasy. Namalovala si jednoduchou oční linku, přidala lehký make-up na oční víčko a na rty nanesla rtěnku, která hlásala, že vydrží celých dvacet čtyři hodin. Erik už netrpělivě čekal za dveřmi koupelny, a než se osprchoval, Helena si hrála s Naomi a chystala si věci na prenatalní prohlídku. Holčička poskakovala na posteli a Helena se posadila vedle ní. Ponožky položila vedle sebe a vyčkávala.

„Ma-ma?“ Naomi ukázala na ponožky.

„Ano, máma. Ale máma má nohy moc daleko,“ pokrčila rameny.

„Dej,“ dcerka vzala jednu z ponožek a sklouzla na podlahu.
„Dám. Já.“

Helena se usmála a přistrčila nohu blíž k holčičce.

„Umim.“

„Já vím, jsi šikulka,“ pohládila dítko po hlavičce a čekala.

Naomi vzala jednu ponožku do své malinké ručičky a pomalu, s výrazem naprostého soustředění, soukala ponožku na maminčino chodidlo. „Já!“ jásala a tleskala ručkama. Ponožku se jí podařilo nasadit. Vstala a kolébavým krokem se chystala odejít.

„Počkej, počkej. Máma má nohy dvě,“ ukázala Helena nahou nohu a holčička se vrátila. Druhá ponožka šla nasadit mnohem lépe, za pár vteřin už byla na svém místě. „Jsi moc šikovná holčička. Pojď, dám ti pusinky.“

Naomi objala maminku a pusinkovala ji po celém obličejí. „Jé,“ když se holčička přitiskla na břicho své mámy, ucítila, jak ji miminko koplo. „To-to je?“ posadila se Heleně obkročmo na klín a vyhrnula jí tričko. Prstíčkem dloubla do místa, kde ucítila pohyb. Dloubla podruhé. Miminko uvnitř, jako by rozumělo, že s ním mluví starší sestřička, opakovalo dloubanec. „Jéé,“ vykulila očička. „To-to je, mama?“

„Tam uvnitř je mimi. Schované. Tvoje malá sestřička,“ Helena vzala Naominu ruku a položila ji na místo, kde miminko právě dělalo největší boule. Naomi se polekala a ucukla.

„Bu bu,“ nakřivila pusinku a očička se jí zalila slzičkami.

„Neboj se. To je miminko. Dělá tam hají. Tvoje miminko. Hodné mimi,“ usmála se a setřela dcerce slzičky.

„Moje?“ zaradovala se a dobrovolně položila dlaň na břicho. Miminko opět nadzvedlo Heleninu kůži a utvořilo bouli. Naomi se rozesmála a položila si hlavičku do místa, kde před malou chvílí byla boulička. Rychle ucukla, když jí miminko přejelo po tváři jednou z končetin. „Mimi? Moje? Bam! Bam!“ držela se za tvář a plácala Heleně do břicha.

„Tohle miminka uvnitř dělají. Mají ráda, když jim uděláš hají. Dívej,“ chvíli počkala, až se objeví další boule, a lehce ji pohladila konečky prstů. Boule nezmizela, naopak zůstala a očividně si hlazení užívala.

„Já!“ odstrčila mamince ruku a čekala, až se na kůži objeví další výstupek. Sotva se objevil, zdráhavě po něm přejela rukou a poté do něj plácla.

„To miminko bolí. Mimi má bebí,“ kárala. „Jenom hladit,“ zdvihla na dceru prst a dcerka přikývla.

Mezitím se Erik vrátil ze sprchy, také už oblečený a připravený vyrazit. „Odnesu Naomi mamce nahoru.“

„Tata tata! Mimi, tam,“ Naomi ukazovala na Helenino nahé břicho.

„Ano, je tam mimi,“ dal dcerce pusinku na líčko a šli za babičkou.

Helena se dochystala, nezapomněla strčit do kabelky mobilní telefon a těhotenskou průkazku. O pár minut později už uháněli vozem přes Svinovské mosty do fakultní nemocnice, kam Helena docházela do poradny.

Nemohla se dočkat, až opět uslyší tlukot srdíčka a uvidí miminko na monitoru. Dokázala by tam ležet celé hodiny a dívat se, jak miminko vyhazuje nožkou nebo hýbá ručičkou. Po pár minutách zírání byla vždy taktně požádána, aby se šla obléct a pokaždé si s sebou odnášela malý obrázek z ultrazvuku.

Když dorazili do areálu nemocnice, Erik zmáčkl knoflík, odebral lístek a závara je vpustila dál. Dnes byla všechna parkoviště obsazená, zaparkovali tedy až dole a do nemocnice se vydali zadním vchodem. Kdyby Helena mohla, běžela by. Musela okamžitě vidět své miminko a slyšet jeho srdíčko.

„Heleno, pojď pomaleji,“ chytil ji za ruku a snažil se usměrnit její krok.

Čekárna byla plná těhotných žen, které přicházely a opět odcházely. Vyšetřovny tam byly nejméně tři, ale i přesto tam vždycky strávili déle než hodinu. Helena podala svou těhotenskou průkazku zdravotní sestře a posadila se na plastovou židli. Erik se usadil naproti a nespouštěl oči z Heleniny nohy, která se nervózně pohupovala a fúkala podrážkou o podlahu.

„Heleno,“ už ten zvuk nevydržel, ale vtom se zastyděl, protože přinejmenším čtvrtina budoucích maminek dělala totéž.

„Co je?“ povytáhla na něj obočí a nohu zaměnila za druhou, aby mohla dál neúnavně klepat patou.

Erik se naklonil blíž: „Zní to, jako byste si nacvičovaly nějaké stepovací vystoupení,“ zasyčel. „Nedá se to poslouchat, tak toho, prosím, nech.“

„Jsem nervózní,“ zašeptala. „Ty ženy asi taky,“ rozhlédla se kolem.

Erikovi připadalo, že se postupně, ačkoliv nevědomě, začaly přidávat další a další ženy. „Proboha,“ schoval si hlavu do dlaní. „Nejsem u doktora, jsem v cirkuse,“ mumlal si.

Helena se naklonila blíž: „Teď si představ, že by všechny ty ženské začaly najednou rodit. To by byl rachot. Asi bys utekl ven, vid?“ smála se.

„Tak o tom nepochybuj.“

Ženy se střídaly jedna za druhou, a jakmile jedna vešla do ordinace, druhá vycházela ven. Celý tento kolotoč trval okolo půl hodiny, až přišla na řadu Helena. Když uslyšela své jméno, podala kabát Erikovi a vešla dovnitř. „Dobrý den, pane doktore,“ usadila se k jeho stolu a vyčkávala, až dopíše na počítači. V nemocniční poradně se na preventivních prohlídkách lékaři střídali. Helena si domyslela, že se doktoři střídají v poradně a na porodních sálech, protože lékař, který odrodil Naomi, ji nyní za stolem přivítal.

„Zdravím vás, slečno,“ konečně k ní zvedl zrak a usmál se. Byl to pán středních let a působil velice kultivovaně. Nad ušima mu rašily stříbrné proužky šedin a v delším plnovousu se mu kroutilo také pár nezbedných šedivých vousů, které se mu nedařilo zkrotit. „Jak se cítíte? Nějaké obtíže?“ sledoval Helenu přívětivým pohledem a vyčkával.

„Vše se zdá v pořádku,“ přikývla.

Lékař si nasadil rukavice a vsunul jeden z prstů do pochvy. Druhou rukou prohmatával podbříšek. Helena viděla v jeho tváři absolutní soustředěnost. Vytáhl prst, rukavice odhodil do odpadkového koše a požádal Helenu, aby si vyhrnula tričko pod prsa.

Bála se. Přestože miminko kopalo a často o sobě dávalo vědět, měla obavy, že neuslyší ten krásný zvuk tlukoucího srdíčka. Netrpělivě čekala, až doktor nalubrikuje plochu na břicho a ultrazvukem jej rozetře.

„Děložní čípek je lehce otevřený, což je u druhorodiček zcela normální. Neotevívá se. Nekrvácíte, vše vypadá moc dobře,“ usmál se,

zatímco připravoval monitor a stoličku si přisunul blíže k Heleninu břichu. Zlehka roztíral lepkavou tekutinu na všechny strany a opatrně přitlačil ultrazvukovou sondu. Ve stroji to začalo šumět a bublat. Srdíčko miminka tlouklo celou místností. Heleně se ulevilo. Zavřela oči, a zatímco se lékař věnoval vyšetření, nechala se zcela pohltit ultrazvukovými vlnami.

„Chcete se podívat?“ nečekal na odpověď a obrátil obrazovku k Heleně.

„Páni, už se tam skoro nevejde.“

„Hlavička už je krásně dole. Nakonec se vám přece jen otočila,“ ukázal prstem na monitor. „Tady má nožky, ruce, vypadá tam spojeně.“

„To je dobře, ale snad se jí tam bude líbit trochu míň než první dceři, ta ven nechtěla vůbec,“ postěžovala si a dál hleděla na monitor.

„To se u prvorodiček stává. Uděláme snímek?“

„Ano, prosím.“

„Vydržte ještě chvíli,“ lehce zatřásl s Heleniným břichem, přiložil ultrazvuk a rychle udělal snímek.

„Moc vám děkuji,“ Helena seskočila dolů, převzala si snímek a šla se obléci.

„Kontrolu dáme za čtrnáct dní, ano?“

„Určitě. Už se těším. Na shledanou,“ Helena si převzala kartičku a pospíchala k Erikovi.

Na chodbě si oblékli kabáty a nemocniční chodbu nechali daleko za sebou.

3

Helena dcerku teple oblékla, a zatímco Erik pracoval na zahradě, pomalým tempem vyrazily k lesu. Holčička pobíhala okolo a přes tlusté rukavice se snažila nabrat co nejvíce sněhu. Samozřejmě nedolala a sníh ochutnala. Helena nevěděla, jak na to reagovat. Sama jako dítě sníh olizovala, i když jí maminka říkala, že se to nemá. „Naomi, to je fuj,“ zavrtěla hlavou, „nepapej to.“

Holčička se usadila do hromady sněhu a nožičky poskládala za sebe. „Mňam!“ nenechala se odradit a nacpala si do pusinky plnou hrst.

„To nepapej. Zvířátka tady dělají kaki,“ řekla vážně, ačkoliv široko daleko nebyla žádná známka o tom, že by zde v posledních dnech procházelo cokoliv s tlapkami.

„Fůj!“ zašklebila se a sníh se pokoušela vyplivnout. Ten už se však proměnil na kapičky vody.

„Pojď, půjdeme ještě kousek dál?“ zvedla dcerku na nohy a pokračovaly podél lesa. Holčička poskakovala před maminkou a vždy měla ohromnou radost, když našla místo tak moc zasněžené, že do něj zapadla téměř po kolena. „Jak z toho teď vylezeš ven?“ Helena si dala ruce v bok a působila přísně.

„Máma?“ holčička natáhla ruce.

„Ne ne. Ty sama.“

„Máma!“ Naomi chtěla začít plakat, ale sama zjistila, že vylézt ven není až tak těžké, a za chvíli už zase utíkala před Helenou a vyhledávala hromady sněhu.

„Pojď, začíná být zima. Vrátime se domů, ano?“ dál už nechtěla pokračovat. Stále měla v živé paměti poslední cestu tímto místem.

„Tamtam,“ Naomi ukazovala prstem na opačnou stranu od domova.

„Dobře, ale jen kousek. Za chvíli bude tma. Tak honem,“ svolila a pomalými kroky následovala dcerku. „Naomi! Vrať se ke mně! Jde pán s pejskem!“ před nimi v dálce se objevila postava muže a okolo něj se procházel jeho chlupatý přítel. Helena jej znala od vidění, ale nikdy s ním nemluvila. Bydlel až na konci ulice a jeho pes mu neustále utíkal. Helena nechápala, pes útěkář opět neměl vodítko a šel několik metrů před svým pánem. „Naomi! Počkej na mě!“ Helena se podvědomě chytila za spodek břicha a dala se do běhu. „Naomi! Stůj! Vrať se!“ křičela a jak nejrychleji mohla, snažila se dcerku dohonit. Holčička se zastavila a nehnutě pozorovala psa stojícího pár metrů před ní.

„Kde je ten člověk?“ Helena pohledem skenovala okolí, byla si jistá, že viděla mužskou postavu. „Naomi, nehýbej se. Zůstaň stát, ano?“ cítila, jak jí v žilách tuhne krev a její pulz opět míří vzhůru. Pochybovala, že jí dcerka rozumí, co říká, ale mluvit bylo lepší než nedělat nic. Maminčin hlas ji alespoň trošku uklidnil. Helena se rozhlížela, kam zmizel majitel psa. Nikde jej neviděla. Konečně doběhla k dcerce a strčila si ji za záda.

„Máma, haf,“ Naomi stála za Helenou a držela se jí za kabát.

„Neboj se, to je hodný haf,“ snažila se přesvědčit možná tak samu sebe.

Pes se loudavým krokem přiblížil několik metrů před Helenu a naježil se. Zaujal obrannou pozici a vycenil ostré špičaté zuby. Z huby mu začala odkapávat táhlá lepkavá slina, za ní další.

Helena stála nehnutě, nohy se zdály těžké jako dva betonové kvádry. Nevěděla, co si počít. Musela chránit dcerku za svými zády i dcerku, kterou nosila uvnitř. Po tvářích se jí nezadržitelným tempem začaly kutálet slzy. Pes zavrčel a narovnal hřbet. Začal se přibližovat. Kladl jednu packu před druhou, jako by si při chůzi plánoval, jak s nimi naloží. Heleně začínalo být špatně. Jednou rukou opatrně

zalovila v kapse kabátu, z psa nespouštěla oči. Poslepu odemkla telefon, ale nemohla si vzpomenout, jaké tlačítko má použít k telefonování. Psa sledovala pohledem, který mu měl naznačit, že mu nechce ublížit, dívala se kamsi k jeho nohám, nikoliv do jeho očí a mezitím pátrala po displeji telefonu a modlila se, aby zvolila správné tlačítko. S Erikem telefonovala před chvílí, aby mu oznámila, že jdou k lesu. Pokud se jí podaří vytočit jeho číslo, mohlo by to vyjít. Ale nešlo to. Bylo téměř nemožné stisknout správné tlačítko. Povytáhla mobil z kapsy a periferním viděním sklouzla pravým okem ke své kapse. Zmáčkla Erikovo číslo. Slyšela, jak mobil vyzvání. Žaludek až někde v krku, tep bil na poplach a děťátko uvnitř ušetřovalo jeden kopanec za druhým do žeber a žaludku. Pes opět vycenil zuby a zavrčel natolik hlasitě, až měla pocit, že se jí ten zvuk zařezává do mozku. Konečně se z kapsy ozval Erikův hlas.

Helena opatrně natáhla obě ruce před sebe a roztřeseným, ale klidným hlasem pronesla: „Neboj se, nechceme ti ublížit. Jsi moc krásný pes. Jdi pryč, prosím,“ přerývaně dýchala, z pusy jí vycházela pára.

Z kapsy kabátu slyšela pár nesrozumitelných slov, přehlušovaných psím vrčením.

Bylo pozdě.

Pes vycenil zubiska o dost víc, až u jeho nohou zůstala promočená sněhová kaluž sněhu. Psisko naježilo hřbet a připravovalo se k výpadu vpřed.

Heleniny ruce zůstávaly vystrčené v nehybné poloze na znamení míru. Ještě jednou zkusila čtyřnohou bestii uklidnit. „Neboj se. Všechno je v pořádku,“ hlas se jí chvěl a přeskakoval. Místo aby zněl rázně, někde v půli prosby se zlomil. Holčička za Helenou naříkala a držela se maminciny nohy.

Přes sliny a vrčení se pes zadními nohama odrazil a vydal se vpřed.

„Proboha,“ Helena se podívala psovi do očí, doufala, že její pohled ho zastaví. Cítila, jak se jí podlamují kolena. Z posledních sil popadla dcerku a ne moc šetrně jí mrštila do příkopu u lesní cesty.

Možná, že dcerka plakala, zcela určitě křičela, hystericky naříkala, o tom nebylo pochyb. Heleniny oči byly stále otevřené, přesto neviděla nic jiného než shluky barev mihotající se ze strany na stranu. Poté její zrak přepadla temnota a černočerná tma. Než upadla a ztratila vědomí, v mysli prosila Erika, aby přiběhl včas a zachránil alespoň Naomi. Někde v dálce slyšela výstřel, žalostné vytí psa přicházelo odněkud z lesa. Dceřin pláč se vzdaloval.

Erik přiběhl k Heleně. Když chtěl mohutného psa odsunout z jejich dosahu, zvíře vydalo z hrdla kňučivý sten. Nevěděl, jak moc velké zranění mu způsobil, rozhodně nehodlal riskovat. Odtáhl Helenu o kousek dál a vrátil se ke zvířeti. Odvrátil zrak a střílel.

„Naomi, pojd' sem. Neboj se,“ natáhl k holčičce ruce a vytáhl ji z příkopu ven. Dcerka nepřestávala plakat. Drobným tělíčkem jí pulzoval neovladatelný třes a strach. Sundal si bundu a zabalil ji do ní. „Počkej tady, ano?“ posadil dcerku na zem a pospíchal za Helenou.

„Heleno, prober se,“ mírně s ní zatřásl. Když neodpovídala, zatřásl silněji. „Heleno!“ položil si její hlavu na kolena a přitiskl ucho k jejím rtům. Ulevilo se mu. „Prosím tě, prober se,“ posadil Helenu na zem a přidržel jí hlavu. Konečně se probrala.

„Pes. Je tam pes,“ skřehotala přes drkotající zuby.

„Už je to v pořádku. Neboj se. Jsi zraněná? Pokousal tě?“ očima prohledával její oblečení a kůži.

„Ne,“ šeptala.

„Můžeš jít?“ pokusil se ji podepřít, aby mohla vstát.

„Nevím. Naomi...,“ oči již měla otevřené, ale dezorientované. Cítila se, jako kdyby přes ni přešlo stádo slonů.

„Tady je. Pojd', dojdeme domů, ano?“

„Hmm...“

Erik nesl Naomi na rukou a Helenu podpíral ze strany. Nohou rozkopřil dveře branky a v duchu se modlil, aby už byl uvnitř a mohl ulevit svým rukám. Položil dceru a vzal Helenu do náruče. „Naomi, pojd' za mnou, ano? Domů,“ přikázal.

Konečně došel až do jejich ložnice. Položil Helenu na postel a spěchal za Naomi. Sundal z ní všechno mokré oblečení, zabalil ji do chlupatého županu a strčil k Heleně do postele. Dcerka měla přes pravé očičko dlouhý šrám a ještě pořád se tvářila vystrašeně. Přitulila se k mamince a sledovala tatínka, jak jí sundává boty a oblečení.

„Heleno, prober se,“ zatřásl s ní.

„Nespím,“ zašeptala.

„Dobře, nechceš raději jet na pohotovost?“ oblékl jí čisté věci, a když si všiml, že se celá třese, přidal svetr.

„Nic mi není,“ odpověděla smutně a koukala se kamsi do prázdna. „Je mi zima,“ pronesla nepřítomně.

„Dám ti ještě jednu deku a peřinu, chvíli počkej. Je miminko v pořádku? Cítíš ho?“ strachoval se.

„Ano, kope. Neboj se,“ ztěžka se usmála. „Kde je Naomi?“ zamumlala.

„Tady u tebe.“

„Můžeš tady, prosím tě, zůstat?“

„Neboj se, nikam nepůjdu,“ Erik se vmáčkl na kraj postele vedle Naomi a díval se, jak obě dvě spí. Holčičku posledních pár minut vyčerpalo stejně jako Helenu. Nejdříve cítil strach, honilo se mu hlavou vše, co se mohlo stát, začínal myslet na nejhorší. Teď mu celým tělem proudil vztek tak velký, že mu nedovoloval klidně ležet a nic nedělat. Viník musí být potrestán. Věděl moc dobře, čím ten pes byl. Už několikrát jej viděl volně se procházet po okolí, ale agresivní nebyl. Obyvatele děsil spíše svou velikostí a vzhledem než útočnou povahou. To ale teď bylo jedno, kdyby nedorazil včas, mohlo to zle dopadnout. Zakroutil hlavou. Kdyby majitel uposlechl varování sousedů, že jeho pes volně obchází okolí, a zamezil mu v jeho toulkách, vše by bylo jinak. Jenomže postarší pán byl chodící reklama na aroganci a sousedská upozornění bral na lehkou váhu.

Erik vstal.

Oblékl si kabát a nazul boty. Poháněn vztekem a zlostí došel až k místu, kde stále ležel zastřelený pes. Popadl ho za zadní nohy a táhl k domu jeho pána. Musel si připustit, že je mu psa líto. Nechtěl ho vláčet jako pytel odpadků, jenomže pes byl mohutný a jeho bezvládné tělo by stěží unesl. Erik měl zvířata rád, obzvláště psy. Celý život jej obklopovali. V rodinných domech okolo měl čtyřnohého přítele každý, i Erikovi rodiče vlastnili před několika lety menšího psíka, který před pár lety zemřel stářím. Erik tehdy jeho ztrátu nesl těžce a nyní, když držel nehybné tělo za zadní nohy, bolelo ho pomyšlení, že jej zastřelil. „Málem jsi mi zabil děti,“ procedil skrze zaťaté zuby směrem k zvířeti. „Mrzí mě, že jsem tě střelil, ale pokud bych musel, udělal bych to znova,“ na chvíli se zastavil, aby zpracoval své myšlenky. Pustil psí tlapy a opřel se čelem o nejbližší strom. Po tváři plné vzteku mu skápla slza. Rozzlobeně ji setřel a několikrát, aby ulevil svému hněvu, nakopl kmen stromu. Když to nezabralo a vztek neustával, pěstmi bušil do stromu, až si rozedřel klouby na ruku. „Sakra! Proč jsi to udělal!“ chytil tělo za nohy a táhl jej dál podél lesa až k domu, kam pes patřil. Rozrazil vachrlatou branku, která tak tak držela pohromadě, a zabušil na dveře domu. Bušil tak silně, až se malé skleněné okénko na dveřích málem vysypalo.

„Vždyť už jdu!“ zabrblal chlápek. „Snad nehoří, ne?“ remcal, když odemykal zámek.

„Myslím, že tohle je vaše,“ Erik ukázal na mrtvolu a chystal se k odchodu. Pak si to rozmyslel a vrátil se k muži, který hleděl s ústy dokořán.

„Cos to udělal!“ zavrčel skrze zuby plné plomb a kazů. „Za tohle mi zaplatíš!“ kopl bosou nohou do svého psa, aby si ověřil, že je mrtvý.

„Ten pes mi před chvílí málem pokousal těhotnou přítelkyni a malou dceru! Takže pokud tady bude někdo za něco platit, budete to vy! Stokrát jsme vám všichni říkali, ať si to zvíře hlídáte. Neposle-

chl jste, můžete si za to sám!“ Erik vztekle oddechoval a měl co dělat, aby tomu hnusákovi jednu nevrátil.

„Ten pes nikdy nikomu neublížil! Tak si přestaň vymejšlet. Zavolám na tebe fyzly a ty tě seberou,“ sáhl do kapsy, ale mobilní telefon tam neměl.

„Můžete být rád, že policii nezavolám já na vás. Moc dobře vím, že nikomu neublížil, ale zřejmě někdo dřív ublížil jemu, že?“ Erik tušil, že uhodil hřebík na hlavičku. Sousedův výraz byl důkazem.

Muž sklopil zrak k zemi: „Včera sem ho zmlátil. Roztrhal mi slepici, vlastně ji jen trošku vočechral peří, ale vzal sem naňho klacek,“ přiznal a vzápětí se začal vymlouvat: „Ale to s tím nemůže mít nic společného. Proč by to dělal?“

Erik zhnuseně zakroutil hlavou. „To není moje starost. Nebudu se opakovat. Sbohem,“ otočil se, práskl za sebou dvířky branky a dusavým krokem se vracel domů.

Helena i Naomi prospaly celou noc, aniž by se probudily. Erik sebou házel ze strany na stranu a nemohl usnout. Když už se mu podařilo usnout, bylo to jen na pár neklidných minut. Neustále se probouzel, pořád dokola před sebou viděl toho psa, pořád dokola tiskl spoušť. Helena padla k zemi, aby za pár minut padla znova. Jediné, co se neopakovalo, byl pláč malé dcerky. Tu totiž slyšel náříkat bez přestání. Už si neuvědomoval, že pláče jen v jeho představách, byl tak unavený a zmatený, že se raději sám přesvědčoval, zda nepláče. Někdy nad ránem se mu konečně podařilo usnout, aniž by ho rušily divoké sny.

* * *

Helena byla jako v nějakém podivném stavu mezi bděním a jinou realitou. Několik dní po onom zážitku proseděla v křesle u krbu a hleděla na plápolající oheň. Kdyby mohla, tiskla by si kolena těsně u brady, břicho jí však bránilo schoulit se ještě více do klubíčka.